

**ROTKO KAPELA.
LATVIJAS RADIO KORIS**

PROGRAMMA

alts

Ineta ABAKUKA

taustiņinstrumenti

Sanita GLAZENBURGA

Juris ŽVIKOVŠ

sitaminstrumenti

Juris ĀZERS

Guntars FREIBERGS

LATVIJAS RADIO KORIS

Diriģents

Kaspars PUTNIŅŠ

Kerolaina ŠOVA | *Caroline SHAW* (1982)
and the swallow korim (2017), 84. psalms
4 min.

Džons KEIDŽS | *John CAGE* (1912–1992)
Living Room Music: Story apskaņotam korim (1940), Ģertrūdes Steinas
teksts
3 min.

Tosio HOSOKAVA | *Toshio HOSOKAWA* (1955)
Sen VI sitaminstrumentālistam (1993)
11 min.

Tosio HOSOKAVA
Die Lotusblume korim un diviem sitaminstrumentālistiem (2006),
Heinriha Heines dzeja
11 min.

Stīvs REIHS | *Steve REICH* (1936)
Proverb korim, diviem pianistiem un diviem sitaminstrumentālistiem
(1995), Ludviga Vitgenšteina teksts
14 min.

Mortons FELDMENS | *Morton FELDMAN* (1926–1987)
Rothko Chapel (1971)
26 min.

ŠOVA

Kerolaina Šova ir amerikāņu komponiste, vijolniece un dziedātāja. Saņēmusi Pulicera balvu (jaunākā no visiem autoriem, kas jebkad bijuši šīs balvas laureāti). Šovas *Partita* ieraksts apbalvots ar *Grammy*. Viņas darbus atskaņo pianists Džonatans Biss, dziedātāja Anna Sofija fon Otere, "Losandželosas filharmoniki". Ņujorkas Universitātes un Džuljārda skolas docētāja. Patik dzeltenā krāsa, ūdri, Mocarta operas, Bēthovena Desmitais stīgu kvartets, rozmarīna smarža un nolietotas mandolīnas skaņa.

Kordarbu *and the swallow* Šova komponēja Nīderlandes kamerkorim. Reflektējot par Sīrijas bēgļu krīzi, Šovu spēcīgi uzrunāja 84. psalma teksts par Kunga mājokļiem.

"Cik jauki tavi mājokļi, Pulku Kungs! Mana dvēsele alkst un vārgst .. Pat putns rod mājas un bezdelīga ligzdu, lai perētu putnēnus .. Kad tie nāk cauri Balzamskoku ielejai, tā izverd avotus, to svētībā ietin lītavas."

KEIDŽS

Džona Keidža *Living Room Music* ir cikls sitaminstrumentiem un sadzīves objektiem, kur II daļa *Story* ("Pastāsts") ir ar ritmisku runāšanu un Ķertrūdes Steinas tekstu: "*Once upon a time the world was round and you could go on it around and around*" – " Reiz, sensenos laikos, pasaule bija apaļa un tu tai varēji apiet apkārt". Šī daļa veltīta komponista toreizējai sievai Ksenijai.

Džons Keidžs pazīstams kā jaunu tembru meklētājs un drosmīgs eksperimentētājs, kurš azartiski rīkoja performances un hepeningus, apbrīvoja klusumu un cīnījās par skaņas "cilvēktiesībām". Viens no amerikāņa radikālākajiem teicieniem "*Sounds we hear are music*" satricināja līdzšinējos priekšstatus par mūziku un tās uztveri, pozicionējot pavisam jaunu pārlicību: jebkura skaņa ir mūzika, ja vien tajā attiecīgi klausās. Keidžs mēdza "pārbūvēt" mūzikas instrumentus, pielāgojot tos savām skaniskajām idejām, kā arī par mūzikas instrumentiem padarīja sadzīves priekšmetus, kuru skaniskais pielietojums uz skatuves klausītājiem līdz tam nebija iedomājams.

HOSOKAVA

Tosio Hosokava ir japāņu komponists. Tokijā apguvis kompozīciju un klavierspēli, viņš Berlīnes Mākslas augstskolā studējis kompozīciju pie Isana Juna un Freiburgas Valsts mūzikas augstskolā pie Klusa Hūbera un Braiena Fērniho. 80. gadu sākumā Darmštates vasaras kursos viņš nodeva savus darbus publikas vērtējumam. Hosokava izpelnījies augstākās godalgas Valentīno Buki komponistu konkursā (ar *Jo-Ha-Kyū*, 1980) un "Berlīnes filharmoniki" simtgadei veltītajā konkursā (ar "Prelūdiju", 1982). Daiļradē Hosokava balstās uz pēckara Vācijas avangarda iestrādēm, bet specifisku kolorītu viņa mūzikai piešķir japāņu un citu austrumnieku tradīciju izmantojums. Hosokavas mūziku iespaidojusi arī ģimenes tradīcija koto spēlē un vectēva aizraušanās ar ikebanu. Uz saikni ar japāņu tradicionālo mūziku norāda arī Hosokavas biežā fokusēšanās uz vienu noteiktu tembru vai skaņu līdz ar ciešu izsekošanu ik skaņai no tās piedzimšanas brīža līdz izdzišanai nebūtībā.

Skaņdarbu *Sen VI* solokoncertam festivālā *Berliner Festwochen 1993* pasūtīnāja Isao Nakamura, kurš ir arī opusa veltījuma adresāts. Nosaukumu var tulkot kā 'līnija', taču šajā gadījumā runa drīzāk esot par Austrumu kaligrāfijas otiņas triepienu un Indijas tintes zīmējumiem. Šī ir vesela skaņdarbu sērija: Hosokava komponējis opusus *Sen* flautai, čellam, japāņu tradicionālajam sjamisenam, ērģelēm un akordeonam. "Otiņas vilciens ņem spēku no tukšuma, kas ir aiz tā. *Sen VI* esmu mēģinājis atklāt jaunu skaņutelpu, attēlojot daudzveidīgās, vēl nekad nedzirdētās, tikko pamanāmās izmaiņas *pianissimo* pasaulē, kas izvietota mūsu dzirdes lauka pašā malā," saka komponists.

Kordarbs "Lotoszieds" ir apliecinājums tam, cik augstu Hosokava vērtē Roberta Šūmaņa dziesmu ar šo pašu Henriha Heines tekstu. Komponists saka: "Buda sēž lotosa ziedā kā visa transcendentālā simbols. Lotosa saknes ietiecas dubļainā zemē, stiebrs aug uz augšu un atveras pret debesīm. Aizslēgusies ziedkopa mēnessgaismā līdzinās lūgšanās iegrīmuša cilvēka plaukstām." Hosokava savu opusu veltījis Robertam Šūmanim.

"Ir lotospuķei bailes | Uz sauli skatīties, Tā gaida noliektu galvu, |
Kad diena projām ies. ||
Ir viņas mīļākais – mēness, | Viņš nāk un modina to, | Un viņam ar
prieku atsedz | Tā seju kautrīgo. ||
Un zied un kvēlo, un staro, | Un lūkojas debesīs; | No mīlas un
mīlas sāpēm | Tā smaržo un raud, un trīs."
Ārijas Elksnes latviskojums

REIHS

Stīva Reiha *Proverb* tapšanu ierosināja dziedātājs un diriģents Pols Hiljers, kurš lūdza Reihu komponēt vokālu skaņdarbu ar Bībeles tekstu, piemēram, Sālamana "Augstās dziesmas" vārsēm. Reihs pārlasīja "Dziesmu dziesmu" un konstatēja, ka tā viņam izliekas aizvēsturiska un smagnēja, līdzīga mamutam. Reihs vēlējās ko aforistisku un īsu, tomēr ne Sālamana pamācības, ne pasaules sakāmvārdu krājums viņam nešķita īstais materiāls.

Gadījās, ka šajā laikā Reihs pārlasīja izcilā vācu filozofa Ludviga Vitgenšteina (1889–1951) opusu "Dažādas piezīmes" (angliski *Culture and Value*), kur komponists uzdūrās izteikumam "*How small a thought it takes to fill a whole life*" (*Welch ein kleiner Gedanke doch ein ganzes Leben Füllen kann!*) – "Lai cik maza doma, tā tomēr spēj aizpildīt visu dzīvi!" Protams, tas nebija tradicionāls sakāmvārds, tomēr izteikas forma likās līdzīga.

Šī bija pirmā reize Reiha radošajā dzīvē, kad skaņdarbs darināts, par piemēru ņemot kādu konkrētu komponistu – *Proverb* gadījumā tas ir slavenais agrīno viduslaiku pārstāvis Perotīns, par kura dzīvi, nedz daiļradi nav tikpat kā nekādu ziņu, kaut viņa ieguldījums vokālās daudz balsības attīstībā tiek uzskatīts par leģendāru. Reihs allaž teicis, ka ārkārtīgi augstu vērtē iespaidu, kādu uz viņa daiļradi izrādījis Perotīna nelielais mantojums, un te mums ir apliecinājums – *Proverb* komponēšanas laikā uz Reiha klavierēm stāvējusi Perotīna motete *Viderunt omnes*.

Godinot senlaiku baznīcas muzicēšanas tradīcijas neļaut atskanēt baznīcā sievietes balsij, Reihs dāmu un vīru balsis eksponē autonomi, kur dāmām lielā mērā piekrīt senlaikus tenoriem atvēlētais burdons. Tikai noslēgumā abu dzimumu pārstāvji muzicē

vairāk vai mazāk vienlaicīgi. Muzikālās virzības princips te ir kanons un tā augmentācija (nošu ilguma izvērsums), kā tas Reiha daiļradē jau ne reizi vien bijis. Vitgenšteina teikums par mazo domu lasāms kontekstā, kur autors apcer iespēju dziļas domas domāt, neizejot no ierastās vides, kaut gan pasaule aiz tavām ikdienas robežām ir daudz plašāka, nekā tev labpatīk iedomāties.

Savā anotācijā Reihis norāda uz vēl vienu Vitgenšteina teikumu, kas viņam iekritis acīs un rakstīts tajā pašā nodaļā, kur mūzikai izmantotā izteika: "Lai ietu dziļumā, nevajag doties tālumā."

FELDMENS

Stefana Volpes un jo īpaši Džona Keidža audzēknis Mortons Feldmens (1926–1987) ieņem nozīmīgu vietu 20. gadsimta otrās puses mūzikas pasaulē kā intuitīvisma spilgts pārstāvis. Draudzība ar t. s. abstrakcionistiem-ekspresionistiem Marku Rotko, Džeksonu Polloku un citiem būtiski sekmējusi Feldmena īpašās skaņupasaules rašanos, kā arī vēlmi izstrādāt individuālu grafisku nošu pierakstu.

Mūzikas apskatnieks Alekss Ross grāmatā "Viss cits ir troksnis" raksta: "Sarunās viņš bija daudzvārdīgs, pašapzinīgs, valdonīgs, aizskarošs, rotaļīgs, draisks un pārpārēm dzejisks – viens no izcilākajiem Ņujorkas runātājiem jaunajos laikos. Savā mūzikā viņš bija iekšupvērstis un atturīgs un reti atļāvās ko skaļāku par čukstu. Feldmena plašās, klusās, nepanesami skaistās pasaules amerikāņu mūzikā iezīmēja pilnīgi jaunas teritorijas.

Feldmens mācījās arī no 40. un 50. gadu Ņujorkas gleznotājiem, kurus lielākoties personiski pazina. Viņa partitūras ir garā tuvas Raušemberga viscaur melnajiem un viscaur baltajiem audekliem, Bārneta Ņūmena zaigojošajām līnijām, Rotko mirdzošajiem miglas slāņiem. Feldmens pats ir sacījis, ka Ņujorkas glezniecība pamudinājusi viņu mēģināt sacerēt mūziku, kas būtu "tiešāka, nepastarpinātāka, materiālāka nekā viss, kas pastāvējis līdz šim".

Tomēr Feldmena mūzikas pār pasaulīgās sfēras nebūt nebija pavisam brīvas no bailēm un atmiņām. Pār viņa apziņu valdīja Holokausta tēma. .. Uz kāda vācu jaunās mūzikas speciālista jautājumu, vai viņa mūzika ir sērošana par Holokaustu, Feldmens

atbildēja, ka tā nav, taču turpinājumā, pēc katra teikuma ilgi klusēdams, bilda: "Manai attieksmei pret mūzikas sacerēšanu piemīt kaut kas līdzīgs sērošanai. Nu, piemēram, par mākslas nāvi... tam ir kaut kāds sakars ar, nu, ar to, ka Šūberts ir mani pametis." Šīs sēras Feldmens iemiesoja savā 1971. gada kompozīcijā "Rotko kapela". .. Šajā mūzikā ir balsis, taču vārdu nav. Akordi un melodiski fragmenti slīd kā šķidrautos tīti tēli, kurus ieskauj blīvs klusums. .. Pirms pašām beigām notiek kaut kas neticams. Alts sāk spēlēt skaudru dziesmu minorā: tā ļoti izklausās pēc kāda sinagogas dziedājuma. Šo mūziku Feldmens bija sarakstījis pirms vairākiem gadu desmitiem, Otrā pasaules kara gados, mācīdamies Ņujorkas Mūzikas un mākslas augstskolā. .. Šīs alūzijas liek domāt, ka Feldmens rakstīja dievišķu mūziku, pieskaņodams to Rotko kapelas nopietnajam, ieturētajam garīgumam. .. Ir ļoti iespējams arī, ka ar šo alta melodiju – saldsēro, ebrejisko dziesmu – Feldmens ļāvis runāt tiem [Holokausta upuriem], kurus viņš [Berlīnē] dzirdēja kliežam zem bruģakmeņiem. Vai tur vienā balsī neraud miljoniem mirušo?"

Viens no ietekmes ziņā būtiskākajiem 20. gadsimta māksliniekiem, Daugavpilī dzimušais un lielāko mūža daļu ASV nodzīvojušais abstraktā ekspresionisma pārstāvis Marks Rotko (1903–1970) mūža otrajā pusē radīja monumentālus sienu gleznojumus, tostarp 1964. gadā par apgleznojamo objektu kļuva kapela Hjūstonā (Teksasa, ASV). Gadu pēc Rotko pašnāvības kapela tika svinīgi atklāta, un šobrīd tā ir vieta meditācijai klusumā – gaidīts tiek ikkatrs neatkarīgi no reliģiskās piederības vai nepiederības. Draudzību ar Marku Rotko Mortons Feldmens iemūžinājis skaņdarbā "Rotko kapela" (1971), kas komponēts tieši kapelas akustikai un tās piedāvātajām mūziķu dispozīcijas iespējām. Rotko gleznojumu nebeidzamā turpināmība Feldmana opusā transformējusies tādā atsevišķo posmu skaņukrāsu sapludinājumā, ko pats komponists nosaucis par sastingušu gājieni ne bez līdzības ar Senās Grieķijas tempļu frīzēm.

PAR MŪZIĶIEM

Ineta ABAKUKA ir altiste un pedagoģe. *Sinfonietta Rīga* mūziķe kopš orķestra dibināšanas 2006. gadā. JVLMA stīgu kvarteta klases docētāja. Muzicē "Spīķeru kvartetā" un dažādos citos kameramūzikas projektos.

Dzimusi un augusi Rīgā. Kopš astoņu gadu vecuma uzturas mūzikas pasaulē. Vijolspēles pamatus apguva Pāvula Jurjāna mūzikas skolā un Emīla Dārziņa mūzikas vidusskolā, pēc tam studēja Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā, kur vijoli nomainīja pret altu un ieguva maģistra grādu. Pēc pāris gadiem Ineta ieguva vēl vienu maģistra grādu – šoreiz kameransambļa jomā.

Ārpus akadēmijas sienām Ineta zināšanas mūzikā ir papildinājusi, piedaloties starptautiskos orķestru projektos (Gustava Mālera Jauniešu orķestrī, Starptautiskajā Baha akadēmijas orķestrī, orķestrī *Norden*), meistarklasēs, kā arī dažādos festivālos un konkursos. sinfoniettariga.lv

Guntars FREIBERGS ir solists, kameramūziķis un pedagogs.

Nominēts Lielajai mūzikas balvai 2018, ieguvis Lielo mūzikas balvu 2022 kategorijā "Par izcilu sniegumu gada garumā". Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas sitaminstrumentu klases vadītājs. Trio *Art-i-Shock* mūziķis.

Daudzu starptautisku konkursu laureāts Igaunijā, Lietuvā, Krievijā, Itālijā, Bulgārijā un Austrijā, tostarp otrā vieta prestižajā Zalcburgas marimbas konkursā 2012 un *Grand Prix* sitaminstrumentu konkursā Fermo (Itālija) 2011. gadā.

Kā solists uzstāties ar Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri, kamerorķestri *Sinfonietta Rīga*, Maskavas kamerorķestri *Musica Viva*, Lietuvas Nacionālās filharmonijas kamerorķestri, Plovdivas filharmonijas orķestri, Dienvidbohēmijas filharmonijas kamerorķestri u.c.

Pēc sekmīgas uzstāšanās Maskavas starptautiskajā TV konkursā "Riekstkodis" mācījās Maskavas Centrālajā mūzikas skolā Marka Pekarska klasē. Pēc tam studēja Strasbūras Mūzikas konservatorijā

un Lincas Antona Bruknera universitātē. Piedalījies meistarklasēs pie Keiko Abes, Momoko Kamijas, Bogdana Bacanu, Petera Sadlo, papildinājis prasmes Zalcburgas *Mozarteum* vasaras akadēmijā un Villekrozes akadēmijā Francijā.

Juris ĀZERS ir solists, kamermūziķis, orķestra mūziķis un pedagogs. Starptautisku konkursu laureāts. Nominēts Latvijas Lielajai mūzikas balvai 2018 kategorijā "Par izcilu darbu ansambļī" un sabiedrisko mediju balvai "Kilograms kultūras 2021". Antona Rubiņšteina starptautiskās mūzikas augstskolas docētājs. Kopš 2016. gada Juris Āzers ir ansambļa *UnitedBerlin* mūziķis, regulāri uzstājas ar ansambli *KNM Berlin*, ir pastāvīgais viesmūziķis Berlīnes Radio simfoniskajā orķestrī un Berlīnes *Konzerthaus* orķestrī.

Kamermūzikas jomā regulāri koncertē ar arfistu Joelu fon Lerberu, ar ansambli *UnitedBerlin* un sitaminstrumentālistu Guntaru Freibergu, ar kuru tandēmā ir 2024./2025. gada sezonas rezidējošais mākslinieks koncertzālē "Cēsis".

Mācījies Emīla Dārziņa mūzikas vidusskolā, studējis Lēvenes LUCA Mākslu skolā un Hansa Eislera Berlīnes Mūzikas augstskolā, kur ieguvis maģistra grādu. Meistarību papildinājis pie Džonatana Hāsa, Emanuela Sēžurnē, Frederika Makaresa, Ludviga Alberta, *Axom Duo*, Andreja Puškareva, Martas Klimasaras, Reinharda Torizera, Jirgena Špičkas, Svena Pollketera u. c.

Sanita GLAZENBURGA ir pianiste un pedagoģe. Starptautisku konkursu laureāte, tostarp ieguvusi pirmo vietu Jāzepa Vītola pianistu konkursā (1997). Atzinīgi novērtēta kā koncertmeistare daudzos konkursos. Ilgstoši darbojusies Rīgas Franču licejā kā koru koncertmeistare.

Uzstājusies ar Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas studentu orķestri, Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri, Latvijas Nacionālās operas orķestri. Regulāri piedalījies Rīgas Festivāla orķestra, "Rīgas kamermūziķu", *Sinfonietta Rīga* koncertos.

Patlaban JVLMA koncertmeistare stīginstrumentu un pūšaminstrumentu katedrās, koncertmeistare Jāzepa Mediņa Rīgas

Mūzikas vidusskolas Stīginstrumentu nodaļā un pedagoģe klavieru specialitātē, kā arī Klavieru nodaļas koncertmeistaru un ansambļu klasē.

Absolvējusi Teofila Biķa klavieru klasi JVLMA, iegūstot maģistra grādu. Pirms tam mācījās Jāzepa Mediņa mūzikas vidusskolā pie Guntas Božas. Zināšanas papildinājusi meistarklasēs pie Hansa Polsona, Hosē Riberas, Petra Geņuša, Lazara Bermana, Jali Vagmana u. c.

Juris ŽVIKOVS ir pianists un pedagogs. JVLMA Klavieru katedras asociētais profesors. Starptautisku konkursu laureāts, ieguvis *Grand Prix* Jāzepa Vītola pianistu konkursā (1993). Saņēmis Lielo mūzikas balvu 1993, vairākkārt nominēts tai. Trīs reizes ieguvis Fulbraita stipendiju.

Juris Žvikovs sniedzis meistarclases Sibēliusa akadēmijā Helsinkos, Stokholmas Karaliskajā mūzikas koledžā, Ingezungas Mūzikas augstskolā, Berlīnes Mākslu universitātē, Roterdamas Mūzikas akadēmijā, Udīnes un Triestes konservatorijā, Kordovas konservatorijā, Aristoteļa Universitātē Salonikos, Kalifornijas Mākslas institūtā, Kalifornijas Valsts universitātē Longbīčā un, protams, Latvijā.

Izdevis dubultdisku "Latviešu klaviermūzikas antoloģija".

Pirmatskaņojis Latvijā Džona Keidža sonātes un interlūdiņas sagatavotām klavierēm.

Piedalījies Lokenhauzas festivālā, Francijas Radio festivālā Monpeljē, festivālos Ķīnā un Latvijā.

Klavierspēli apguvis Jelgavas Mūzikas skolā, Emīla Dārziņa Mūzikas vidusskolā, Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā, Luksemburgas konservatorijā un Pībodija konservatorijā. Mācījies pie Zigrīdas Šilleres, Jāņa Lielmaņa, Arņa Zandmaņa, Teofila Biķa, Marko Krausa un Roberta Makdonalda.

LATVIJAS RADIO KORIS ir unikāla, godalgota profesionālu dziedātāju apvienība, kas savai publikai piedāvā nepieredzēti plašu repertuāru – ļaujoties senās mūzikas izpētei un klasicisma galantumam, balansējot romantiķu pāri plūstošo emociju jūrā

un ar aizrautību iepazīstot mūsdienu komponistu partitūru kalambūrus.

Koris ir vairākkārtējs Lielās mūzikas balvas laureāts, saņēmis arī LR Ministru kabineta balvu un Izcilības balvu kultūrā.

LRK ieraksti tapuši skaņu ierakstu namos *Ondine*, *Hyperion*, *Deutsche Grammophon*, *ECM*, *BIS*, *Naïve*, *Prima Classica* un "SKANI". Rahmaņinova "Vesperu" ieskaņojumu *Gramophone* atzina par 2013. gada februāra labāko ierakstu, un Amerikas radiostacija NRP to ievietoja 25 gada labāko albumu sarakstā. 2023. gadā LRK ieguva *Gramophone* gadabalvu par ierakstu *John Cage. Choral Works (Ondine, 2022)* kategorijā "Labākais kormūzikas albums". LRK viesojies Eiropas un pasaules nozīmīgākajās koncertvietās, tostarp Amsterdamas *Concertgebouw* un *Muziekgebouw*, Elbas filharmonijā, Elizejas lauku teātrī un Parīzes filharmonijas Mūzikas pilsētā; sadarbība izvērtusies ar Linkolna centru, Kenedija centru un Volta Disneja koncertzāli, koris muzicējis Djūka Universitātes kapelā, ASV Kongresa bibliotēkā, Karalienes Elizabetes zālē, Berlīnes *Konzerthaus* un Drēzdenes Dievmātes baznīcā, kā arī kļuvis par pirmo vokālo vienību, kas ieskandinājusi jauno Hāgas koncertvietu *Amare*.

LRK uzstājies *BBC Proms*, Zalcburgas festivālā, *Klangspuren*, Lucernas festivālā, Francijas Radio festivālā Monpeljē, *Musikfest Erzgebirge* un *Klangvokal*, Baltijas jūras festivālā Stokholmā, *OzAsia Festival* Austrālijā un "Montekarlo mākslas pavasarī". Liela ievēriba gūta Ziemeļamerikā, piedaloties *White Light Festival* ASV un *Soundstreams* Kanādā.

LRK 1940. gadā dibināja Teodors Kalniņš, kurš to vadīja līdz aiziešanai mūžībā 1962. gadā. Pēc tam nāca Edgars Račevskis (1963–1987), Juris Kļaviņš (1987–1992) un Sigvards Kļava (1992–2024). 2024. gadā mākslinieciskā vadītājā amatā stājās diriģents Kaspars Putniņš.

radiokoris.lv

Kaspars PUTNIŅŠ ir Latvijas Radio kora diriģents kopš 1992. gada, kopš 2024. gada – kora mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents. Radošā procesa nozīmīgākais mērķis vienmēr bijis

aktualizēt jaunas vokālās mūzikas dzimšanu un augstvērtīgu jaundarbu atskaņošanu. Kaspars rosinājis vairākus skatuves mākslas projektus, Latvijas Radio kora dziedātājus iesaistot aizrautīgos skaņveides, vizuālās un teātra mākslas notikumos.

Kaspars Putniņa izveidotā Latvijas Radio kora grupa regulāri iesaistās dažāda stila eksperimentālu, multimediju un skatuvisku uzvedumu norisēs, sadarbojoties gan ar pašmāju spēkiem, gan arī režisoriem un viesmāksliniekiem ārpus Latvijas.

Kopš 2020. gada Kaspars Putniņš ir Zviedrijas Radio kora mākslinieciskais vadītājs. Viņš bijis Igaunijas filharmoniskā kamerkora mākslinieciskais vadītājs (2014–2021), Eiropas kamerkoru apvienības *Tenso* mākslinieciskais vadītājs (2013–2017), vadījis Igaunijas Nacionālo vīru kori (2005–2008). Regulāri sadarbojas ar Eiropas vadošajiem koriem: *RIAS* kamerkori, Berlīnes Radio kori, Štutgartes *SWR Vokalensemble*, Nīderlandes kamerkori, *NDR* vokālo ansambli, *Collegium Vocale Ghent*, Flandrijas Radio kori un citiem.

levērojamāko ieskaņojumu vidū: Hārvija darbu albums *The Angels* (*Hyperion*), CD ar Šnitkes un Perta mūziku (*BIS*, *Gramophone* balva un *Diapason d'Or*), Rahmaņinova "Jāņa Zeltamutes liturģija" (*Glossa*) ar Flandrijas Radio kori un Rahmaņinova "Vesperes" ar Nīderlandes kamerkori (*BIS*).

Triju Zvaigžņu ordeņa virsnieks. Ministru kabineta balvas laureāts un Latvijas Lielās mūzikas balvas vairākkārtējs ieguvējs. Saņēmis arī Igaunijas Kultūras fonda gadabalvu un Igaunijas Krusta ordeni *Terra Mariana*, ko pasniedz cittautiešiem par īpašiem nopelniem Igaunijas valsts labā.

radiokoris.lv

Tekstu sagatavoja Orests Silabriedis

WWW.LIELAISDZINTARS.LV
WWW.BILESUPARADIZE.LV

Liēpāja

Valmiermuiža

GARDUMUTI
Zeltors

KOKMUIŽA